

ма хвърля светлина и върху *героините-цветя* в „Калиопа“ и „Милица“: *розата* и аналогичната ѝ *ружа* са обречени да загинат поради своята изкушимост. Те се стремят да надмогнат статиката на центъра, да прехвърлят битовите предели на своите светове, да се озоват отвъд периферията, оттатък *границата*. Поривът ги прекъсва и те деградира до *маргинални цветя*. Именно тяхната изключителна белязаност поражда копнежа им по не-свобода: те копнеят да бъдат похитени, обезволени, деиндивидуализирани. Оказва се, че обозначаването им в Яворовите поеми като безподобен и стабилен център автоматично води до поява на точно определени знаци-следствия: алиенация и фатална насоченост към безграничното. Ранният Яворов, разбира се, доста произволно изгражда визиите в своите първи поеми, но за първи път той произвежда една нерушима по-нататък характерология на *жеския* персонаж, около която късната му лирика след 1905-6 г. ще варира, от която ще черпи мотиви и авторефлектира. С *героините-цветя* – твърде ненадейни образувания в неговите „забравени“ поеми – Яворов значително разколебава парадигматично непорочния тип, създаден от П. Р. Славейков. Той коригира неговата битийна самодостатъчност, снемайки реторичната му епидермалност и надниквайки в душевните глъбини на своите героини, чиито дилеми мамат с обещаващ драматизъм. Когато говорим за наличие на *текстови денотати* у ранния и у по-късния Яворов, непременно трябва да изтъкнем, че поетът се насочва към такъв тип текстове, мотиви, образи, които изглеждат непоколебимо цялостни, априорно зададени, безспорно авторитетни. В този смисъл Яворов се отнася критично към първообраза, без обаче да изразява пряк негативизъм и директно да отрича *текста-денотат*, а внасяйки задълбоченост в темата и контаминирайки антиномични лирически същности и явления. И тъй като Яворов е прекалено артистичен, неговите *текстови денотати* в много по-голяма степен се предполагат, отколкото улавят.)